

Puskaporos s

•
• RSS
•

Doni keresztút

JAN 11, 2016

:
CÍMKÉK:

1941 AHAZAÉRTI 1945
HARCOLTAK

A Magyar Királyi 2. Honvéd Hadseregre emlékezünk.

73 éve (1943. január 12-én) kezdődött meg a Don-kanyarban a szovjet áttörés. A Vörös Hadsereg offenzívája a reggeli órákban indult meg, -40 fokos hidegben. A magyar csapatok szívósan ellenálltak, azonban az irgalmatlan orosz túlerő térdre kényszerítette katonáinkat. A kilátástalan helyzet ellenére a magyar honvédek az iszonyatos körülmények között több napon át keményen védekeztek, ezzel emberfeletti hőstettet hajtottak végre, de végül a kommunista hadigépezet maga alá gyűrte a Keleti Front védvonalát. Mély főhajtással emlékezünk a magyar Hősökre, akik bátorsággal, hősiességgel és helytállással teljesítették feladatukat.

1. STÁCIÓ – PILÁTUS ELÍTÉLI JÉZUST

“Honvédek! Magyar katonák! A vezérkar főnöke állított elétek, hogy egy nemzet nevében búcsúztassalak benneteket, én pedig búcsúkézszerítással válok meg tőletek, akik kimentek a harctérre, hogy harcoljatok nemzetünk aprajáért, nagyjáért. Hiszem, hogy meg fogjátok állni helyeteket és kérem a magyarok Istenét, hogy segítsen benneteket vissza minél nagyobb számban, minél több győzelemmel és minél több fegyverrel kezetekben. Most pedig kötelező ígéretet teszek elöttetek, hogy itthon maradt hozzátartozóitokról soha meg nem feledkezünk, róluk gondoskodunk, úgy, ahogy ti odakünn harcoltok. Arra fogunk törekedni, hogy azok, akik itthon maradtak, a tieitek, ne sajnáljanak benneteket, hanem büszkék legyenek arra, hogy hozzátartozóik odakünn értük harcolnak.”
(Kállay Miklós miniszterelnök beszéde a harctérre induló katonákhoz)

2. STÁCIÓ – JÉZUS VÁLLÁRA VESZI A KERESZTET

“Az az indulás a teherpályaudvaron! Filmen többször láttam a fordítottját, a hazatérést a frontról... De az indulást, az elbúcsúzást még a Szállnak darvak-ban sem ábrázolták kellő erővel. Mert ahhoz a kép halvány, a szó is erőtlen, meg se próbáltam soha leírni. Az a pillanat, amikor az ember fölszáll a vagonra, és ott áll lenn egy fiatal asszony, karján egy csecsemővel, ott áll az édesanyja, a húga, és ugyanez megsokszorozódva, százszor, ezerszer, ez... iszonyú, és majdnem fölséges is.”
(*Boldizsár Iván hadapródőrmester*)

3. STÁCIÓ – JÉZUS ELŐSZÖR ESIK EL A KERESZT SÚLYA ALATT

„A tűzkeresztségen még a tűzvonal előtt átestünk. Ez életemnek egyik fordulópontja. Borzasztóan félttem. Úgy történt, hogy alacsony támadást kaptunk Kurszk körül, ahol már hadműveleti terület volt, és le kellett ugrálni a vonatról. A mezőre mentünk, a szénakazal köré bújtunk, kúsztunk, másztunk... földbe akart az ember bújni. A vonatot géppuskázta az a két gép, vagy három, azt hiszem csak kettő volt, és bennünket nem. De az is igaz, hogy egy bizonyos időn túl a lélek megkeményedik. Mert nem lehet mindig félni, ahogy nem lehet mindig szerelmesnek lenni, vagy szeretkezni, vagy nevetni, vagy sírni. Az ember megkérgesedik, beletörődik, lesz, ami lesz. Kezdi számolni az időt, hogy mennyi ideig tarthat még.”

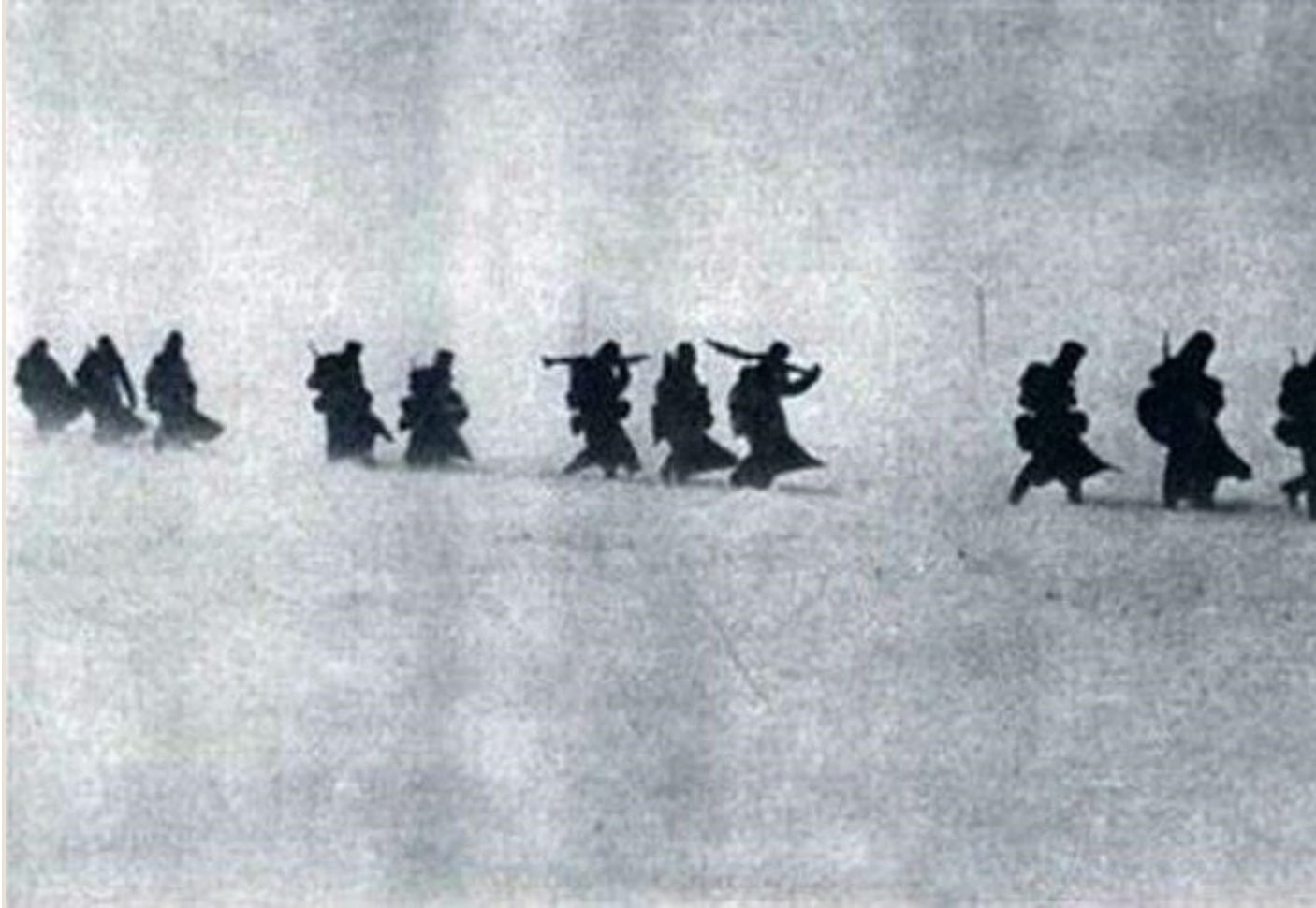
(Boldizsár Iván hadapródőrmester)

4. STÁCIÓ – JÉZUS TALÁLKOZIK ÉDESANYJÁVAL

„A búcsúzásról csak annyit akarok mondani, ott egy hangos szó nem volt. Megöleltük a gyerekeket, mindenki a sajátját, és mint a búzamező szélben, úgy lehajoltak a szülők.”
(Gellért Sándor tizedes)

5. STÁCIÓ – CIRENEI SIMON SEGÍT A KERESZTET VINNI

„Az út menti első háznál két olasz katona állt őrt... A két olasz dideregve topogott a hóban, hátukra pokrócot terítettek, fejük, arcuk úgy be volt bugyolálva, hogy a szemük is alig látszott ki. Kíváncsian nézegettek felénk, bár bizonyos voltam abban, fogalmuk sincs arról, miféle szerzet vagyunk. De mert békésen közeledtünk – gondolták -, ezek csak barátok lehetnek. Megálltunk, és én a két olasz katonához léptem: Buon giorno, camerati! Noi siamo ungheresi. Vorrei parlare al signor comandante! (Jó napot, bajtársak! Magyarok vagyunk. A parancsnok úrral szeretnék beszélni!) A két katona szinte megdermedt a csodálkozástól. Pillanatokig egy szót sem tudtak kinyögni. Hogy ebben az irgalmatlan orosz télben, háromezer kilométerre az ő gyönyörű, napfényes hazájuktól, egy idegen katona az édes anyanyelvükön szól hozzájuk, ez szinte megfoghatatlan volt a számukra. Aztán felocsúdtak, egymásra néztek, és egymás szavába vágva nagy előzékenységgel tessékelték az egyik közeli apró viskó felé: Per piacere, signore! Ecco il signor colonnello! Prego, venite! Eccovi signore! O, fa freddo, fa freddo! Il signor colonnello si trova in questa casa! O, Madonna mia, che freddo! Per piacere, signore! (Tessék, uram! Itt van az ezredes

úr. Kérem, jöjjön! Tessék, uram! Ó, de hideg van, micsoda hideg van! Az ezredes úr ebben a házban van! Ó, Szűzanyám, de hideg van! Tessék, uram!) Olasz módra, hadarva peregtek a szavak, szinte megható volt a két olasz katona igyekezete és udvariassága. A kis házikóhoz érve az alacsony termetű, barátságos katona már nyitotta is a deszkából összeeszkábált ajtót, és szinte tuszkolt befelé, szüntelenül beszélve, gyakran emlegetve a Madonnát a nagy hideg miatt.”
(Bártfai Szabó László főhadnagy)

6. STÁCIÓ – VERONIKA KENDŐT NYÚJT JÉZUSNAK

„A feleségem is üzent. A „Fa leszek, ha fának vagy virága” című dalt küldte. Ez hozott egy kis vidámságot az életünkbe, s persze a csomag, a hazai.”
(Kovács Lajos szakaszvezető)

7. STÁCIÓ – JÉZUS MÁSODSZOR ESIK EL A KERESZTTTEL

„Aki az emberi és testi meghurcoltatást, bántalmazást nem bírta ki, soha többet nem lett belőle ember. Nem is tért vissza. Ezt harag nélkül mondom, de el kell mondanom. Novemberre a századunknak több mint fele elpusztult.”
(Fazekas György munkaszolgálatos)

8. STÁCIÓ – JÉZUS VIGASZTALJA AZ ASSZONYOKAT

„Édes Istenem, de jó is annak aki odahaza van. A tegnap este abbamaradt borzalmas csata újult erővel folyik tovább. A németek borzalmas erejű támadása mind jobban és eredményesebben bontakozik ki. Egész nap szünet nélkül folyik a harc. Azt hiszem a németek hamarosan döntést fognak kicsikarni, és akkor az orosz megint futni fog egy pár kilométert. Éppen most kaptam kézhez az én aranyos anyucikám levelét, és sajnós én is ott sírtam, ahol senki sem látott. Itt a fronton bontakozik ki az, hogy ki hogy szereti családját. Fájt a szívem, majd meg hasadt, és potyogtak a könnyeim, mikor olvastam a levelet. Szegénynek nincs odahaza senkije, aki megvédené. De nem baj, ha a jó Istenke hazasegít, mindenkinek nagyon szépen meg fogok köszönni mindent, támogatást és vigasztalást, amivel az én kicsi családomat részesítették.”
(Bartha József tizedes)

9. STÁCIÓ – JÉZUS HARMADSZOR ESIK EL A KERESZTTTEL

„Mikor elment szabadságra a Rummy ezredes úr, nézd – azt mondja -, fiam, hazamegyek szabadságra, visszajövök és lehet, hogy többet nem megyek már haza, elbúcsúzom a családtól. Addig rád bízom az ezredet, mert tudod, én látom, hogy mi lesz itt. Nézd ezeket a lovacskákat, nemsokára emberek fognak így heverni, magyarok, magyarok. Ezt a háborút mi elvesztettük, azt mondja, de nekem végig kell csinálnom, mert erre esküdtem föl.”
(Dr. Magass Miklós)

10. STÁCIÓ – JÉZUST MEGFOSZTJÁK RUHÁITÓL

„Február harmadikán a reggeli szürkületkor igen fáradtan egy kukoricagórérs területre értünk, ahol lepihentünk. Csakhamar észrevettük, hogy falu van közvetlen előttünk, és az úton szánoszlop menetel. Oroszok voltak. Kétségtelenné vált, hogy ellenség közé kerültünk. Közvetlen közelünkben orosz lovasok tartottak felénk. Nem tehettem mást, mint elő a pisztolyt, hogy elintézzem magamat, ami ilyen sorsban az egyetlen helyes teendő. Görgényi százados azonban megakadályozta öngyilkosságomat. Kicsavarta a pisztolyt már fagyásnak indult kezemből, emlékezetem szerint azt mondta, hogy már csak reájuk való tekintettel se kövessem el, hátha segíthetek a hadifoglyoknak. Egy orosz lovasjárőr eközben körül is fogott bennünket. Állapotom igen rossz volt. Lábam lefagyva, járni alig tudtam. Kezeimen és orromon is kezdődő fagyást éreztem. Agyam is nehezen működött.”
(*Stomm Marcell altábornagy*)

11. STÁCIÓ – JÉZUST KERESZTRE SZEGEZIK

„Egy faluba reggel beérünk, fél óra múlva ott az orosz. A menekülés pánikszerű... Lihegő, fullasztó futás, néhányszor végiggeppuskázzák az utat a repülők. Alacsonyan szállnak, az ember belelapul a földbe, tíz körömmel markolja a havat, torkában dobog a szíve. A völgy fekvő magyaroktól fekete. Hányan maradnak fekvve egy-egy ilyen légitámadás után! Az oszlopok széthullanak. Egy versenyfutás, könnyörtelen tülekedés az országút, hullámszerűen, hömpölyög az áradat, a fáradtak, gyengék lemaradnak, járművek gázolnak a gyalogosokba, minden rend felbomlik, barátok, akik össze akartak tartani, egy óvatlan pillanatban talán örökre elszakadnak egymástól. Éhezünk, semmi ennivalónk. Vánszorgunk faluról falura. Éjjel-nappal, alvás nélkül. Ki tudja, hol járunk? Az út lassan nyugati, majd déli irányt vesz. Repülők jönnek megint, végigpuskázzák az utat. Szétfutunk a havas mezőre, lapulunk a földön, a hideg hóban. ... egyre több németet érünk utol. Itt is pisztolyt fognak ránk. El akarják venni a mieink szánkóját, lovait, s a legkisebb ellenkezésre lőnek. Bemegyünk egy házba melegedni. – Marsch hinaus! – ordítják bentről. Eleinte csodálkoztunk, később megszoktuk. Egy faluban magyar vezérkari tiszteket dobtak ki a padlásról. Szabadban éjszakáztunk napokon át. Kis tüzek mellett melengetjük didergő tagjainkat. Nappal nem mehetünk az úton, leszorulunk a combig érő hómezőkre. – Kuttyák, döglöjjetek meg! – mondják. Három ellenségünk van, a hideg, az éhség, meg a németek.”
(Kónya Lajos)

12. STÁCIÓ – JÉZUS MEGHAL A KERESZTEN

„Mintha a földből nőtt volna ki, olyan hirtelen bukkant fel előttünk az orosz gyalogság... Az áttörés nem sokáig váratott magára. Páncélosaik úgy mozogtak a sűrű fehér ködben, mint az ősvilági szörnyek... A páncélosok véres utat törtek csatárláncunkon keresztül.”
(Korody Béla százados)

13. STÁCIÓ – JÉZUS TESTÉT LEVESZIK A KERESZTRŐL

”Ezek után kénytelen vagyok mindenkinek saját belátására bízni jövődjét, mivel élelmet, lőszert és végrehajtható feladatot adni nem tudok. A Magyar Haza mindenkor hálás szeretettel fog visszaemlékezni a hős fiaira, akikhez hasonló sors csak keveseket ért a magyar nemzetben. Isten Veletek, Magyar Honvédek!”
(Stomm Marcell altábornagy)

/Stomm vezérőrnagy elhatározása a valóban kétségbeejtő helyzet ellenére sem indokolható, katonakerölcsi, emberi, lélektani tekintetben feltétlenül helytelen volt. A búcsúparancs lényege az, hogy mivel ő már végrehajtható parancsot katonáinak adni nem tud, szélnek ereszti hadtestének maradványait éppen akkor, amikor az agyonhajszolt, agyonfagyott, holtfáradt, kiszolgáltatott katonák határozott vezetést igényeltek volna!/

14 .STÁCIÓ – JÉZUS HOLTTESTÉT SÍRBA TESZIK

Hol nyugszunk, nem tudja barát, feleség, gyerek.

Elszórt

Testünk nyomtalanul nyelte magába a föld.

Szívetek őrizzen: milliók eleven milliókat.

Áldozatunk nem a gaz jogcíme. Jóra parancs.

(Keresztury Dezső: Sírvers)

(Rittmeister – SZKR – Puska poros Szaru)

<http://szentkoronaradio.com/blog/2016/01/11/doni-keresztut/>